Pool Bode 6 / 15 juli

Zondagnacht zullen we weten wie de wereldtitel mee naar huis neemt - Italianen of Brazilianen zullen geschiedenis schrijven door voor de vierde maal wereldkampioen te worden. Ondertussen staat ook de pool voor zijn apotheose. Pooldeelnemers lopen hevig peinzend rond, twijfelend aan hun uitslagen.

De halve finales

Italië-Bulgarije. Voor de mannen uit Oost-Europa is het (bul)garenspinnen voorbij. De Italianen sloegen voor aanvang de voetbalgeschiedenisboeken open bij de 'h' en het echte 'Hollands kwartiertje' was een feit. De Bulgaren kregen alle hoeken van het eigen doelgebied te zien en waanden zich weer even hun eerste groepswedstrijd. Hoe indrukwekkend ook, dit waren zo ongeveer de enige 15 minuten waarin de Italianen iets hebben laten zien op dit WK. Op het moment dat Letchkov c.s. voor hun laatste kans zouden gaan dacht coach Penev: 'kom, laat ik mijn spitsen er maar eens uithalen'. Einde.

Verdriet bij veel pooldeelnemers: van de zeven koplopers haalden er vier het volle pond. De rijken worden rijker, de armen blijven even arm en het aantal kanshebbers neemt af. Wil Kersemakers -winnaar van 1990- lijkt een definitieve greep naar de macht te hebben gedaan. Opvallend: van alle deelnemers die in de kwartfinales omhoogschoten scoort bijna niemand.

Een enkeling werd betrapt bij pogingen tot spieken bij de concurrentie. Wil Kersemakers' strafexpeditie heeft het aantal kanshebbers gedecimeerd maar de pool is zeker nog niet beslist.

Groeten van de organisatoren!

Brazilië-Zweden bracht ook niet wat we ervan gehoopt hadden. Martin Dahlin bakte er voor het eerst helemaal niets van en Andersson leek gewoon tekort te schieten. Positieve uitzondering Brolin kon het in zijn eentje niet bolwerken. Tien minuten voor tijd deed Romario hetgeen hij na een schitterende actie in de eerste helft verzuimd had: scoren. Hoogtepunt van commentator Theo Reitsma: 'Brazilië gaat naar de finale als Zweden in de blessuretijd niet meer schorst'. *Hennie de Haan: vijf minuten voor het einde van de wedstrijd komt Klas Ingesson op het lumineuze idee om alle Brazilianen op te zadelen met enorme schorsingen. Eerst is een volkomen verbouwereerde Romario aan de beurt: 4 wedstrijden ernaast. Nadat Mauro Silva 8 wedstrijden aan zijn broek heeft gekregen is doelman Taffarel aan de beurt. Eén wedstrijd is genoeg. 'Zo komen we nog eens ergens' mompelt de voormalige houthakker. Het doel is leeg, en Ingesson schuift zomaar vier ballen over de eenzaam achtergebleven doellijn.*

89 pooldeelnemers doen hetzelfde, niemand echter pakt de 8 punten. Een dappere Theo Uijlen wordt het slachtoffer van zijn eigen durf en valt weg uit de échte top. Wil Kersemakers en Martin Hilferink consolideren.

Beste poolbodes,

Bij gebrek aan eigen prestaties in de pool zoek ik maar een andere weg om tot een positieve bijdrage te komen. Vergeleken met mijn jeugdervaringen op het voetbalveld verbleken de tamme (om niet te zeggen 'lome') jeugdherinneringen van Nanne Tepper (dat zijn jullie trouwens vast zelf!).

Tot mijn twaalfde woonde ik in Zwitserland, waar ik voetbalde in de jongste jeugdelftallen van FC Grenchen. Spectaculairder waren echter de jaarlijks terugkerende familie-toernooien, waarin het roemruchte gezin Oberli de gevaarlijkste tegenstander was: elf broers die de meest ongelooflijke bijnamen als geuzennamen op hun shirt hadden geschreven. Linksachter stond de even lelijke als afschrikwekkende Fritz Oberli ('Megerle-Muki'), de back met het éne been, die desondanks een geweldige schijntrap in huis had. Om het kwartier moest hij even steun zoeken bij de cornervlag. In de spits bevond zich Hans Oberli, een geweldige bullebak van 150 kilo, die in de rust hele maaltijden naar binnen schrokte en altijd een grote zak warme koteletten over het veld zeulde. Een van de meest onvergetelijke confrontaties tussen de families Oberli en Beer vindt plaats in 1976, in de brandende juli-zon, onderaan de alp. Een van de Oberli's betreedt het veld met een enorme doos gebak, die hij prompt in de armen van scheidsrechter Charles Bendrichan de Vendlikourt plaatst. De arbiter laat onmiddelijk een schril fluitsignaal horen en wijst naar het midden: doelpunt. De toon is gezet. Langs de kant gromt de mascotte van ons familie-team. U raadt het al: een jonge bruine beer, voor een paar frank op de kop getikt op de markt in Schengen. Redelijk tam, maar wild genoeg om indruk op de tegenstander. Voor de wedstrijd laten we hem altijd even los in het kleedlokaal van de tegenstander. Intussen zit de familie Beer wel met een 1-0 achterstand opgescheept, terwijl er nog niet eens is afgetrapt. Dan komt het spel toch echt op de wagen: meteen na de aftrap ontstaat een twintig minuten durende scrimmage voor het doel van Oberli, die eindigt om het moment dat de echtgenote van de keeper bevalt van een drieling. Dat blijkt ons geluk. Onze spits Abraham Robert Beer (die altijd in een blauwe japon op het veld verschijnt), kataputteert de bal achter de jonge vader, die compleet in de war is en zich met een onwaarschijnlijk moeilijke oefening in zwangerschapgymnastiek onledig houdt: 1-1. De situatie blijkt niet lang houdbaar: nieuwe misère tekent zich af. Een belachelijk slecht schot van spits Hans Oberli eindigt zeker 8 meter naast het doel. Plotseling beginnen alle spelers van Oberli hard met de armen te fladderen en wilde juichgeluiden te produceren. Schril schalt de scheidsrechterlijke koebel weer over het veld: doelpunt.

Het lijkt me nauwelijks nodig om te te vertellen welke speler uiteindelijk verantwoordelijk was voor de toch onvermijdelijke ommekeer in de wedstrijd: de kleine Hans Beer (ikzelf), 10 jaar. Op de rechtsachterplaats pik ik de bal op, houdt hem eerst 53 maal hoog en begin dan aan de lange barre tocht in de richting van het vijandelijke doel. Door middel van een soort reuzeslalom met dubbele flikflaks bereik ik het zestienmetergebied van de tegenstander, iedereen achter me latend. Maar ik ben er nog niet: achter me hoor ik een scheurend geluid. Ulrich Oberli, een berucht huurmoordenaar op kantonaal niveau, heeft reeds op de middenlijn zijn gruwelijke sliding ingezet. Hij glijdt met duizelingwekkende vaart over het kurkdroge veld op mij af. Met angstaanjagende snelheid nadert het gestrekte been mijn broze enkel. Op vijf meter afstand begint het glijdende gevaarte echter kleine rookwolkjes af te scheiden en op een halve meter afstand vat het been volledig vlam. Dikke rookwolken verhinderen het zicht in het strafschopgebied. Zonder dat iemand het zag heb ik de bal opgepakt en in het doel gelegd: Beer-Oberli 2-2. Natuurlijk was het de laatste minuut toen mijn neef Niklaus struikelde over het half verkoolde en nog wat nasmeuldende been van de toch wat aangeslagen Ulrich Oberli: vrije trap. Toen Ronald Koeman tegen Engeland de bal met veel effect in de linkerbovenhoek draaide schreef de Volkskrant dat hij de bal 'in het doel schilderde'. Welnu, die toch magistrale vrije trap staat in geen verhouding met de manier waarop de kleine Hans de bal langs de doelman 'etste'. De Oberli's werden verslagen met 3-2 en de beer was los: onze mascotte joeg de morrende Oberli's de alp op, waar zij zich in hun kleine doch hardwerkende gemeenschap konden overgeven aan het typisch Zwitserse 'gemiespel en gesmoes achteraf'. Eenmaal in Nederland werd mijn carrière snel beëindigd toen een tegenstander zich het hoofd afrukte. Wat overbleef: een levenslange schorsing die het gevolg was van een onnavolgbare schijnbeweging en het weemoedige besef dat ik erbij had kunnen zijn: dat fenomenale Zwitserse team dat de Roemenen op een ongelooflijke manier van het veld speelde. Over vier jaar kan niemand meer aan ons tippen.

Hans Beer

Ingezonden mededeling

QUEESTE naar Spek & Bonen

door Trun S.

Trouw:...aangrijpende en onvoorspelbare zoektocht door de moerassen van de menselijke ziel...
Telegraaf:'Het poolboek dat alle poolbodes overbodig maakt!'
NRC:'Ballorige, droefgeestige en schitterende onkunde'
HP/De Tijd:'Onaf!'

Fata morgana

Zondag 24 juli. Een hete zomerdag. Het WK is alweer een eeuwigheid geleden. In het koele binnen van de huizen nadert de Tour de France zijn ontknoping. De straten zijn leeg. Bouwvak-vakantie, post-vierdaagse tijd. Nijmegen is een stoffige spookstad. Niemand waagt zich in de zinderende hitte. Niemand...?

Of...

De brandende zon, het verdorde gras, de rand van de stad. Op een afgelegen en afgetrapt veldje verzamelt zich druppelsgewijze een bont gezelschap. We knijpen onze ogen dicht tegen het scherpe zonlicht en turen, turen. Golvend in de trillende, hete lucht ontwaren we mannen, vrouwen, kinderen... een paard, een schaap... Er begint zich iets af te spelen. En ondanks een vaag besef van luchtspiegeling bewegen we ons in de richting van het merkwaardige gebeuren. Contouren worden langzaam duidelijk. Geluiden dringen tot ons door... zwembadgegil? Nee, serieuzer. Hier! Pas op, achter je! Kom nou toch! Kijk uit voor die knol... Leg neer dat kind...

Het is een wedstrijd. De blauwen tegen de witten.

In de verzengende hitte strijden daar de poolhelden van 94. We onderscheiden een transpirerende Ubu op doel bij wit. Ondanks de loodzware omstandigheden gaat het er heftig aan toe. Niemand wordt gespaard. Kersemakers aan de bal. De fladderende Uijlen knokt voor wat hij waard is. Kersemakers ziet ruimte op de vleugel en speelt vervolgens verrassend naar binnen: een echte leider. In de middencirkel beweegt zich een zonderling figuur. Het is niet duidelijk wat voor spel hij speelt. Hij draait voortdurend om zijn as, geeft briljante passes naar alle kanten, maar lijkt geen partij te kunnen kiezen. Het is Hennie. *(Hennie de Haan: een shirt aandoen dat aan de voorzijde blauw, en aan de achterzijde wit gekleurd is!)*

En dan plotseling: een onderschepping van de keiharde Breugelmans, gevolgd door scherpe voorzet van Mank. Anne-Maartje, op de schouders van opa Kees gezeten (*Hennie: uitstekend, jongens!)*, kopt vernietigend in. De zwangere Anneke van Uffelen is kansloos. Doelpunt. We horen felle protesten. Mank zou de bal met een kruk meegenomen hebben. Mank en Lam: Przewalski mag ook met z'n voorpoten!

De prijsuitreiking.

Aan de winnaars wordt weldadige koelte toegewuifd door ijskonijn Andersson, die speciaal voor de pool transferbesprekingen met New Castle United heeft afgebroken. Ik word zwetend wakker. Het WK duurt te lang voor Nederlanders.

Voorspellend vooruitblikkend

Zaterdag 16 juli om 21.30 gaat het om het brons. De strijd om de derde en vierde plaats zal echter uitdraaien op een doffe teleurstelling. De Bulgaren hebben er geen zin meer in en gaan aantreden zonder Stoitskov en Balakov. De trouwe Letchkov doet nog wel mee, maar zijn rechtsdraaiende passes zijn paarlen voor de zwijnen. Kostadinov zal na afloop van de wedstrijd gekroond worden tot slechtste aanvalller van het toernooi. De prettig beperkte Andersson weet zich daarentegen verrassend eenvoudig naar de top van het topscorersklassement te schieten. Het onvermijdelijke gevolg van deze draak van een wedstrijd: over vier jaar geen kleine finale meer. De poolorganisatie beraadt zich nu al over een andere invulling van de bewuste zaterdag in 1998. Ideeën zijn wederom welkom!

Zondag 17 juli om 21.30: De finale. Als Roberto Baggio weer fit is en als Sacchi zo slim is om Massaro naast hem in de spits op te stellen hebben we kans op een spectaculair Italiaans kwartiertje. Het ergste valt echter te vrezen: een geblesseerde Baggio kijkt naast de arme Massaro vanaf de kant toe hoe Signori en Casiraghi met hun vorm blijven tobben. Brazilië profiteert medogenloos en troeft de tobbers af. Volgens het deelnemersveld wint Romario de finale van het WK '94 met 3-1. Wij wijzen erop dat jullie de Brazilianen al het hele toernooi met 3-1 laten winnen. Het is er (daarom?) nog nimmer van gekomen. Koploper Kersemakers ruikt de winst en kiest voor veiligheid. Hij opteert voor een dorre 2-1 voor de Brazilianen.

WALGING

Kannibalisme, William Lawson en helverlicht passes

Natuurlijk is ook dit jaar het WK voetballen één grote soap. Met vreugde-explosies, intriges, Poolbode-humor, verdachtmakingen en walging. En ditmaal is er een verbijsterende hoofdrol weggelegd voor de man die er inderdaad in geslaagd is om de Achterhoek het verdomhoekje van Nederland te laten worden, de risé van de internationale voetbalwereld: Clemens W., voormalig topvoetballer van De Graafschap en 't Peeske. En ex-bondscoach van het land, dat in de WK-finale had moeten staan. Tegen Nederland.

Er schijnt in zuidoost Nederland trouwens een complete volksverhuizing op gang te zijn gekomen nadat Keshi c.s. de beerput eindelijk open trokken na het even smadelijke als onnodige verlies van Nigeria tegen de aanstaande wereldkampioen Italië. De Achterhoek loopt leeg. Doetinchem biedt een desolate aanblik. In Beek lijkt het alsof er alsnog een neutronenbom is gevallen. En toch zijn er dan nog figuren die in deze kolommen vragen om een Achterhoek-klassement. Als dat geen puur masochisme is.

'Clemens Westerhof is een klootzak, een waardeloze coach' kopt ons aller voetballijfblad van deze week. Het is aflevering 367 van de WK-soap. Waarin Clemens W. na Nigeria-Italië afdruipt via de achterdeur van een witte limousine met geblindeerde ramen. Zoiets verzint Endemol niet. W. ontspringt de dans.

Het sprookje is voorbij. W. is niet meer beschikbaar voor een perfecte slotscène, waarin met een lach en een traan, een soap eigen, alle vooroordelen even uit de Hollywoodse kast worden gehaald. Stel je voor: W. in een grote pot op de binnenplaats van een Afrikaans dorp. Het vuur wordt verder opgestookt door Nigeriaanse bosjesmannen. Heldhaftig zingende krijgers dansen om de pot. En terwijl The Boss, de Bruce Springsteen van de groene zoden, het hete water tot de lippen stijgt, zoomt de camera in op het gezicht van het opperhoofd dat verdacht veel op Stephen Keshi lijkt. Een vette knipoog spoedt zich richting lens.

Over kannibalisme gesproken. In Nederland kunnen ze er ook wat van. Ons aller Ed de Goey, de man die net zo weemoedig kan kijken als Lou Barlow kan zingen, een dag voor de wedstrijd Nederland-Brazilië op de NOS-radio: 'Brazilianen hebben altijd keepers-problemen gehad. Ik denk dat het aan ons is om dat te bewijzen. Ik denk dat Taffarel tot nu toe heel weinig geproefd is.'

De halve finale. Bulgarije speelt tegen Italië net zo flitsend als Nederland twee jaar geleden tegen Denemarken. Frank Raes: 'De Bulgaren kunnen niet volgen. Waarschijnlijk te veel in het zwembad gelegen. Ze zitten hier te bidden. Naast mij. De Italiaanse verslaggevers.'

Wie moet je als atheist benaderen om die Bulgaren toch maar te laten winnen? Want je gunt het jezelf vanwege de prognose en dat stelletje ongeregeld. Met een Letchkov, die het nog zwaar gaat krijgen in de Duitse competitie. Deze net 27jarige speler werd door Frank Snoecks zelfs al als veteraan aangeduid. En dat terwijl Letchkov in '86 de pech had dat de wind na de ramp in Tsjenobyl een beetje de verkeerde Bulgaarse kant op stond. Gelukkig had Letchkov afgelopen zondag geen klagen over de weersomstandigheden bij die fantastische voorzet van Jankov. Zouden Michel Platini en Dick Advocaat trouwens al contact hebben gezocht? Met het Nijmeegse Poolbode-trio. Om het te strikken voor het WK van '98. Dan valt er in die tijd tenminste nog iets te beleven. En te lachen. Want het drietal uit de Waalstad maakt het WK'94 tot de laatste speeldag spannend. Nu Nederland al lang is ingehaald op Schiphol is het immers huilen met de slaapmuts op. Want wat '98 betreft, Oranjehoop Ward de Bles is dan 5 jaar. Dan weet u het wel. Wat een schrijnend contrast. Op wat een historische zaterdag had moeten worden ben je een bonk zenuwen, bijeengehouden door een oranje pet en een geel shirt, dat de hand-in-hand-kameraden van Brazilië af zou moeten leiden. Spelen die eikels in Kolping-blauw. Drie klote doelpunten, een afgrijselijke kater en vier dagen verder kijk je naar de aftrap van Brazilië tegen Zweden. Dronken gevoerd door William Lawson en lusteloos van ellende lig je op de bank. Studiogast John van den Brom, de pseudo-vedette van Ajax, heeft het later in de rust over een 'fantastische vooractie'. Ik zie alleen maar verre van briljante Brazilianen en zwakke Zweden. En word wakker als vrouw en zoon van vier naar beneden komen. Op de vlucht voor een onweer van Jura-proporties.

Op de televisie ploeteren voetballers. Buiten omspeelt Donar donkere wolken en geeft splijtende, helverlichte passes richting aarde. Een uitgelezen soundtrack voor je van walging doortrokken gemoedstoestand. Zoon: 'Het lijkt wel witte wolken buiten.' En even later vat hij het bloedeloze gestuntel op de tv treffend samen: 'Hij fliepte zomaar naar boven, de bal.' Hoogste tijd om de achtervolging in te zetten.

Bertie B.

Stoppers & Ketzers

* Tijdens een telefoongesprek tussen de laag geklasseerde Bram van Hout en organisator Teun vallen harde woorden. Teun merkt beleefd op dat hij geen zin heeft in scheldpartijen. Bram hierop: 'Weet je waar ik geen zin meer in heb? In die pool van jullie!' -Vriendin Piet kiest de zijde van de organisatie en meldt dat ze volgende keer zelfstandig deelneemt. * Robert van den Broek is terug. Na drie maal verzaken wil hij toch nog de strijd aangaan met als doel een plaats in de 'zware middenmoot'. * Niels den Brok (Kolping 1) wil de punten die hij in de finaleronde gaat halen schenken aan ex-teamgenoot Kees van Bergen. Niels: 'Dat merkt toch niemand, jongens...' Niels toch. * De vader van de kleine Eva Kral belt bezorgd naar de organsatie. Zijn arme kleine meid, die nog altijd onderaan het kinderklassementje bungelt, wordt blijkbaar gepest door de succesvolle broertjes Lemereis. De broertjes: 'Eva Kral? Kenne we niet.' * Gerald van Koert wil in het dierenklassement. Dat kan hij wel willen, maar het gaat alleen maar door als hij onderdak in de Til van Lam kan vinden. Wij beslissen niet overal over, zeg! * De arrogante fruitteler die het klassement aanvoert is griezelig zeker van zijn zaak en heeft toegegeven de eerste prijs reeds te hebben besteed. * Martin Hilferink belt 's nachts om 02.00 uur naar Extrapool, naar hij zegt om de organisatie een hart onder de riem te steken. 'n Beetje doorvragen leert ons al snel dat Martin zelf behoorlijk zenuwachtig aan het worden is in deze tijden van ontknoping. Kop op, Martin! * Ingezonden spelletje: Iwan van Gobbel heeft zijn naam laten veranderen. Hoe heet hij nu? Onder de goede inzendingen wordt vijftig cent verloot. * Frans Janssen komt uit Berg en Dal. * Louis van Zetten en Brigitte werden niet vermeld in de koppelkoers. Het kan verkeren. * Jeroen R. heeft het er moeilijk mee dat hij in geen enkel klassement voorkomt. Speciaal voor Jeroen R: Het Grote Jeroen R.- Klassement. 1. Jeroen R. 42 punten. * René van de Pas maakt zijn faam waar. Na een keer verzaken belt hij om 2 minuten voor sluit zijn uitslagen door. * Joyce Nukst steeg vijftig plaatsen en dat is behoorlijk gigantisch. * Kick Klein daarentegen heeft haar indrukwekkende opmars uit de tweede ronde enorm moeten bekopen. * Peter Fransman ontpopt zich tot de grootste pechvogel van de pool. Late doelpunten voorkwamen tot vier maal toe een score tijdens de kwartfinales. Baggio, Branco, Letchkov en Radicioiu ontnamen de totaal uit het lood geslagen Piet in de slotfase alle punten. Was dit niet gebeurd, dan was hij de grote winnaar geworden van de derde ronde, met 22 punten en een plaats net onder de top. Momenteel staat hij tweede in de strijd om het spek en de bonen. * Bureau Trendsoccer over de slechte prestaties: '...het balletje kan raar rollen, of is dat bij jullie een plattitude? '*